

Душа, ядътъ на ясното съзнание . . .
Възторгътъ, ахъ, къде се дяна той? —
Въ сърцето хладъ, пустиня въвъ душата.

«Къмъ отчуждений и света е чуждъ. —
За мене днесъ единъ изходъ остава:
Въ пустинята да бягамъ, — да живея
Въ жестоката борба на своя духъ,
Непримиримъ съсъ правдата предвечна:
На земна тварь е даденъ земенъ дялъ.
Ще дойде край, но Боже мой, кога? . . .»

Той спре се тихо надъ високий брягъ,
И тъменъ погледъ въ далнината впи.
Задъ облакъ черъ, като свинецъ нависналъ
На небосклона, кървавия месецъ.
Възлиза — тъмна-пурпурна тъсма
По неговия рѣбестъ гърбъ извилъ.
Съсъ екотъ глухъ о брегове ронливи —
Се блъскаха немирните вълни
На белий Дунавъ, татъкъ надалечъ
Залъкатушенъ. Хладний нощенъ дъхъ —
И задушливъ и хладенъ — му налегна
Душата, съ скърбъ налегната. До чело
Ръка допре той и отпусна пакъ
Въ безсилие — полека се изви
И се назадъ презъ тъмний паркъ завърна.

— «Проникна лучъ и въ моята душа.
На любовта вълшебний лучъ. И всички
Заглъхнали стремления къмъ щастъе
Се възродиха съ нова мощъ. Отново
Сърцето тайна нега упои,
Душата чувства горди окрилиха, —
И азъ се видяхъ приближенъ до Бога.
А някакъвъ потаенъ гласъ ми шепне:
«До Бога — дваждъ по-близо до безумъе!»
Какъ всичко се забърква въ паметъта ми! . . .